

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

3 октомври 2019 година *

„Преюдициално запитване — Информационно общество — Свободно движение на услуги — Директива 2000/31/ЕО — Отговорност на междинните доставчици — Член 14, параграфи 1 и 3 — Доставчик на услуги за съхраняване на информация — Възможност да се изисква от доставчика да прекрати или предотврати нарушение — Член 18, параграф 1 — Персонални, материални и териториални предели на действие на разпореждането — Член 15, параграф 1 — Отсъствие на общо задължение за контрол“

По дело C-18/18

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Oberster Gerichtshof (Върховен съд, Австрия) с акт от 25 октомври 2017 г., постъпил в Съда на 10 януари 2018 г., в рамките на производство по дело

Eva Glawischnig-Piesczek

срещу

Facebook Ireland Limited,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: А. Prechal, председател на състава, F. Biltgen, J. Malenovský (докладчик), C. G. Fernlund и L. S. Rossi, съдии,

генерален адвокат: M. Szpunar,

секретар: D. Dittert, началник на отдел,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 13 февруари 2019 г.,

като има предвид становищата, представени:

- за E. Glawischnig-Piesczek, от M. Windhager и W. Niklfeld, Rechtsanwälte,
- за Facebook Ireland Limited, от G. Kresbach, K. Struckmann и A. Tauchen, Rechtsanwälte,
- за австрийското правителство, от G. Hesse, G. Kunnert и A. Jurgutyte-Ruez, в качеството на представители,

* Език на производството: немски.

- за латвийското правителство, от I. Kucina, E. Petrocka-Petrovska и V. Soņesa, в качеството на представители,
- за португалското правителство, от L. Inez Fernandes и M. Figueiredo, в качеството на представители, подпомагани от T. Rendas, consultor jurídico,
- за финландското правителство, от J. Heliskoski, в качеството на представител,
- за Европейската комисия, от G. Braun, F. Wilman, S. L. Kalèda и P. Costa de Oliveira, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 4 юни 2019 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 15, параграф 1 от Директива 2000/31/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 8 юни 2000 година за някои правни аспекти на услугите на информационното общество, и по-специално на електронната търговия на вътрешния пазар (Директива за електронната търговия) (ОВ L 178, 2000 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 29, стр. 257).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между г-жа Eva Glawischnig-Piesczek и дружеството Facebook Ireland Limited, със седалище в Ирландия, по повод на това, че на страницата на ползвател, съхранявана на сайта на социалната мрежа Фейсбук, е публикувано съобщение, съдържащо изявления, които накърняват честта на г-жа Glawischnig-Piesczek.

Правна уредба

Правото на Съюза

- 3 Съображения 6, 7, 9, 10, 40, 41, 45—48, 52, 58 и 60 от Директива 2000/31 гласят:
 - „(6) [...] като разглежда само някои специфични въпроси, които пораждаат проблеми за вътрешния пазар, настоящата директива отговаря напълно на необходимостта от спазване на принципа на субсидиарност, формулиран в член 5 от Договора.
 - (7) За да се гарантира правна яснота и доверие от страна на клиента, настоящата директива следва да определи ясна обща рамка, която да обхваща някои правни аспекти на електронната търговия на вътрешния пазар.
- [...]
- (9) Свободното движение на услуги на информационното общество в много случаи може да бъде специфично отражение на един по-общ принцип в законодателството на Общността, а именно свободата на словото, който е залегнал в член 10, параграф 1 от [Европейската конвенция] за защита на правата на човека и основните свободи [подписана в Рим на 4 ноември 1950 г.], която е ратифицирана от всички държави членки; поради това, директиви, които се отнасят до предоставянето на услуги на информационното общество, трябва да гарантират, че такава дейност може да се извършва свободно в съответствие с

този член, при спазване единствено на ограниченията, предвидени в параграф 2 от този член и в член 46, параграф 1 от Договора; настоящата директива няма за цел да засегне националните основни правила и принципи, които се отнасят до свободата на словото.

- (10) В съответствие с принципа на пропорционалност, предвидените в настоящата директива мерки, са строго ограничени до необходимия минимум за постигането на целта за нормално функциониране на вътрешния пазар; в случаите, когато е необходимо да се предприеме действие на равнище Общност и за да се гарантира икономическо пространство, което наистина е без вътрешни граници по отношение на електронната търговия, директивата трябва да осигури висока степен на защита на целите от общ интерес, и по-специално защита на непълнолетните и човешкото достойнство, защита на потребителя и опазване на общественото здраве; [...]

[...]

- (40) Както съществуващите, така и възникващите несъответствия в законодателството и съдебната практика на държавите членки относно отговорността на доставчиците на услуги, които действат като посредници, пречат на безпрепятственото функциониране на вътрешния пазар, в частност, като се затруднява развитието на трансграничните услуги и се нарушава конкуренцията; доставчиците на услуги имат задължението да действат, при определени обстоятелства, с оглед предотвратяване или прекратяване на незаконни дейности; настоящата директива следва да послужи за подходяща основа за разработването на бързи и надеждни процедури за премахването и блокирането на достъпа до незаконна информация; [...]

- (41) Настоящата директива балансира различните заложили интереси и установява принципи, които могат да послужат за основа на нормите и споразуменията, приети от предприятията.

[...]

- (45) Ограниченията на отговорността на доставчиците на междинни услуги, които са определени в настоящата директива, не засягат възможността за съдебни разпореждания от всякакъв вид; такива разпореждания могат, по-специално, да бъдат заповеди, издадени от съдебни или административни органи, които изискват прекратяване или предотвратяване на нарушение, включително отстраняването на незаконна информация или блокирането на достъпа до нея.

- (46) За да се възползва от ограничението на отговорността, доставчикът на услуга на информационното общество, състояща се в съхраняване на информация, трябва, веднага щом се запознае със или осъзнае незаконния характер на дейностите, да действа експедитивно за премахването или блокирането на достъпа до съответната информация; отстраняването или блокирането на достъпа трябва да се извършва при съблюдаване на принципа за свобода на словото и на процедурите, установени за тази цел на национално равнище; настоящата директива не засяга възможността на държавите членки да установят специфични изисквания, които трябва да се изпълняват експедитивно преди премахването или блокирането на информация.

- (47) Забраната за държавите членки да налагат на доставчиците на услуги задължение за контрол се отнася само за задължения от общ характер; това не се отнася за задълженията за контрол, които са приложими към конкретен случай, и по-специално, не засяга заповеди на национални органи в съответствие с националното законодателство.

- (48) Настоящата директива не засяга възможността държавите членки да изискват от доставчиците на услуги, които съхраняват информация, предоставена от получатели на тяхната услуга, да действат с вниманието, което може да е основателно да се очаква от тях и които са предвидени в националното законодателство, за да се открият и предотвратят определени видове незаконни дейности.

[...]

- (52) Ефективното упражняване на свободите на вътрешния пазар налага да се гарантира на засегнатите ефективен достъп до средствата за уреждане на спорове; щетите, които могат да възникнат във връзка с услугите на информационното общество се характеризират както с бързина, така и с географския си обхват; с оглед на този специфичен характер и необходимостта да се гарантира, че националните органи няма да застрашават взаимното доверие, което трябва да съществува помежду им, настоящата директива приканва държавите членки да гарантират, че има възможност за предявяване на съдебни иски; държавите членки следва да проучат необходимостта от осигуряване на достъп до съдебни процедури чрез подходящи електронни средства.

[...]

- (58) Настоящата директива не се прилага за услуги, които са предоставяни от доставчици на услуги, които са установени в трета страна; с оглед на глобалното измерение на електронната търговия, все пак е целесъобразно да се гарантира съгласуваност на правилата на Общността с международните правила; настоящата директива не засяга резултатите от дискусиите в рамките на международните организации (между които Световната търговска организация, Организацията за икономическо сътрудничество и развитие, Комисията на ООН по международно търговско право) по правни проблеми.

[...]

- (60) За осигуряване на безпрепятствено развитие на електронната търговия, правната рамка трябва да бъде ясна и проста, предсказуема и съвместима с правилата, които са приложими на международно ниво, така че да няма отрицателно въздействие върху конкуренцията на европейската промишленост или да възпрепятства нововъведенията в този сектор“.

4 Член 14 от Директива 2000/31 е озаглавен „Съхраняване на информация“ и гласи:

„1. Когато се предоставя услуга на информационното общество, която се състои в съхраняване на информация, предоставяна [от] получателя на услугата, държавите членки гарантират, че доставчикът на услуги не носи отговорност за информацията, съхранена по молба на получателя на услугата, при условие че:

- а) доставчикът няма сведения за незаконна дейност или информация, а във връзка с иски за щети, не е запознат с факти или обстоятелства, от които да е видна незаконната дейност или информация;

или

- б) доставчикът, при получаването на такива сведения или запознаването с такива факти, действа експедитивно за отстраняването или блокирането на достъпа до информацията.

[...]

3. Този член не засяга възможността съдебен или административен орган, в съответствие с правните системи на държавите членки, да изисква от доставчика на услуги да прекрати или предотврати нарушение, нито засяга възможността да предвидят процедури, които уреждат отстраняване или блокиране на достъпа до информация“.

5 Член 15, параграф 1 от тази директива гласи:

„Държавите членки не налагат общо задължение на доставчиците при предоставянето на услугите по членове 12, 13 и 14 да контролират информацията, която пренасят или съхраняват, нито общо задължение да търсят активно факти или обстоятелства за незаконна дейност“.

6 Член 18, параграф 1 от посочената директива предвижда:

„Държавите членки гарантират, че средствата за правна защита, осигурени от националното законодателство във връзка с дейностите по предоставяне на услуги на информационното общество, позволяват бързото приемане на мерки, включително и временни, за прекратяване на предполагаемо нарушение и предотвратяване на по-нататъшно накърняване на съответните интереси“.

Австрийското право

7 Член 1330, параграф 1 от Allgemeines bürgerliches Gesetzbuch (Граждански кодекс) предвижда, че който претърпи действителна вреда или пропусната полза като последица от унизяване на честта му, има право да иска обезщетение. Съгласно член 1330, параграф 2 същото важи, когато някое лице разгласи обстоятелства, които застрашават доброто име, имуществото или бъдещите възможности на друго, а то знае или е трябвало да знае, че са неверни. В такъв случай може да се изисква публично опровержение.

8 Съгласно член 78, параграф 1 от Urheberrechtsgesetz (Закон за авторското право) изображенията на лицата не бива да се излагат публично, нито другояче да се разпространяват публично, ако това би накърнило законните интереси на съответното лице, а в случай че то е починало, без да е разрешило или разпоредило публикуването — законните интереси на негов близък роднина.

9 Съгласно член 18, параграф 1 от E-Commerce-Gesetz (Закон за електронната търговия) доставчиците на услуги за съхраняване на информация (хостинг услуги) нямат общо задължение да контролират информацията, която съхраняват, която пренасят или до която осигуряват достъп, нито сами да търсят факти или обстоятелства за незаконна дейност.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

10 Г-жа Glawischnig-Piesczek е депутат в Nationalrat (Национален съвет, Австрия), председател на парламентарната група на „die Grünen“ (Зелените) и федерален говорител на тази политическа партия.

11 Facebook Ireland е оператор на световна социалномедийна платформа (наричана по-нататък „Facebook Service“) за ползвателите, които се намират извън Съединените американски щати и Канада.

12 На 3 април 2016 г. ползвател на Facebook Service споделя на личната си страница статия от австрийското онлайн информационно списание *oe24.at*, озаглавена „Зелените: за запазването на минимален доход за бежанците“, вследствие от което на тази страница се генерира умалено изображение на оригиналния сайт, съдържащо заглавието и кратко резюме на статията, както и

снимка на г-жа Glawischnig-Piesczek. Освен това въпросният ползвател публикува коментар към статията, съдържащ думи и изрази, за които запитващата юрисдикция констатира, че накърняват честта на жалбоподателката в главното производство, обиждат я и я оклеветават. Публикацията е била достъпна за всеки ползвател на Facebook Service.

- 13 С писмо от 7 юли 2016 г. г-жа Glawischnig-Piesczek отправя искане до Facebook Ireland в частност да заличи този коментар.
- 14 Тъй като Facebook Ireland не премахва коментара, г-жа Glawischnig-Piesczek предявява иск пред Handelsgericht Wien (Търговски съд Виена, Австрия), който с определение за допускане на временни мерки от 7 декември 2016 г. задължава Facebook Ireland да преустанови — незабавно и до окончателното приключване на производството по иска за преустановяване на нарушението — публичното показване и/или разпространяване на снимки на жалбоподателката в главното производство, когато в придружаващото ги съобщение се съдържат дословно същите и/или смислово равностойни твърдения като тези в коментара, описан в точка 12 от настоящото решение.
- 15 Facebook Ireland блокира в Австрия достъпа до първоначално публикуваното съдържание.
- 16 Сезиран с въззивна жалба, Oberlandesgericht Wien (Висш областен съд Виена, Австрия) потвърждава първоинстанционното определение, що се отнася до идентичните твърдения. За сметка на това той постановява, че преустановяване на разпространяването на твърдения със смислово равностойно съдържание се дължи само по отношение на твърденията, за които Facebook Ireland е получило сведения от жалбоподателката в главното производство, от трети лица или по друг начин.
- 17 Handelsgericht Wien (Търговски съд Виена) и Oberlandesgericht Wien (Висш областен съд Виена) основават актовете си на член 78 от Закона за авторското право и член 1330 от Гражданския кодекс, като се мотивират в частност с това, че публикуваният коментар съдържа изявления, които прекомерно накърняват честта на г-жа Glawischnig-Piesczek и освен това ѝ приписват престъпни деяния, без да са представени никакви доказателства за това.
- 18 Всяка от страните в главното производство подава ревизионна жалба до Oberster Gerichtshof (Върховен съд, Австрия).
- 19 Доколкото следва да се произнесе дали разпореждането за преустановяване на нарушение, издавано по отношение на доставчик на хостинг услуги, който управлява социална мрежа с множество ползватели, може да се отнася включително до онези текстуално идентични и/или смислово равностойни изявления, за които доставчикът няма сведения, Oberster Gerichtshof (Върховен съд) отбелязва, че съгласно неговата практика подобно задължение трябва да се смята за пропорционално, когато доставчикът вече разполага със сведения за поне едно посегателство срещу интересите на съответното лице вследствие от публикация на даден ползвател и с това е потвърден рискът от извършването на други нарушения.

20 Тъй като обаче преценява, че отнесенят до него спор повдига въпроси за тълкуването на правото на Съюза, Oberster Gerichtshof (Върховен съд) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Допуска ли по принцип член 15, параграф 1 от Директива [2000/31] налагане на някое от посочените по-нататък задължения на доставчик на хостинг услуги, който не е премахнал незабавно незаконна информация, при положение че той не е премахнал не само тази незаконна информация по смисъла на член 14, параграф 1, буква а) от [тази] директива, но и друга идентично формулирана информация:

- в целия свят,
- в съответната държава членка,
- на съответния ползвател в целия свят,
- на съответния ползвател в съответната държава членка?

2) При отрицателен отговор на първия въпрос, това отнася ли се и за равностойна по смисъл информация?

3) Отнася ли се това за равностойната по смисъл информация веднага щом операторът е узнал това обстоятелство?“.

По преюдициалните въпроси

По първия и втория въпрос

21 С първия и втория си въпрос, които следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали Директива 2000/31, и конкретно член 15, параграф 1 от нея, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска съдилищата на държава членка да могат:

- да разпореждат на доставчик на хостинг услуги да премахва съхраняваната от него информация, чието съдържание е дословно идентично на съдържанието на информация, обявена преди това за незаконна, или да блокира достъпа до тази информация, независимо по чия молба се съхранява тя,
- да разпореждат на доставчик на хостинг услуги да премахва съхраняваната от него информация, чието съдържание е смислово равностойно на съдържанието на информация, обявена преди това за незаконна, или да блокира достъпа до тази информация, и
- да определят, че действието на това разпореждане се простира в целия свят.

22 Най-напред е безспорно, че Facebook Ireland доставя хостинг услуги по смисъла на член 14 от Директива 2000/31.

23 В това отношение следва да се припомни, че член 14, параграф 1 от тази директива освобождава от отговорност доставчика на хостинг услуги, когато същият отговаря на едно от двете изброени в тази разпоредба условия, а именно да няма сведения за незаконната дейност или информация или да действа експедитивно за отстраняването или блокирането на достъпа до тази информация веднага щом получи такива сведения.

- 24 От член 14, параграф 3 във връзка със съображение 45 от Директива 2000/31 също така следва, че това освобождаване от отговорност не засяга възможността на националните съдебни и административни органи да изискват от доставчика на хостинг услуги да прекрати или предотврати нарушение, включително като премахне незаконната информация или блокира достъпа до нея.
- 25 Както посочва генералният адвокат в точка 32 от заключението си, това означава, че спрямо доставчика на хостинг услуги може да се издават разпореждания на основание на националното право на държава членка дори ако за този доставчик е налице едно от алтернативните условия по член 14, параграф 1 от Директива 2000/31, тоест дори когато се приема, че той не носи отговорност.
- 26 Освен това член 18, параграф 1 от Директива 2000/31, който е част от глава III, „Прилагане“, предвижда, че държавите членки гарантират, че средствата за правна защита, осигурени от националното законодателство във връзка с дейностите по предоставяне на услуги на информационното общество, позволяват бързото приемане на мерки, включително и временни, за прекратяване на предполагаемо нарушение и предотвратяване на по-нататъшно накърняване на съответните интереси.
- 27 В настоящия случай, както следва от точка 13 от настоящото решение и от самия текст на поставените въпроси, Facebook Ireland, първо, е имало сведения за въпросната незаконна информация. По-нататък, това дружество не е действало експедитивно за отстраняването ѝ или за блокирането на достъпа до нея, както предвижда член 14, параграф 1 от Директива 2000/31. Накрая, жалбоподателката в главното производство е сезирала национален съд с искане да издаде разпореждане от типа на визираното в член 18.
- 28 В съображение 52 от Директивата се пояснява, че поради специфичната особеност, произтичаща от факта, че щетите, които могат да възникнат във връзка с услугите на информационното общество, се характеризират както с бързина, така и с географския си обхват, а също и поради необходимостта да се гарантира, че националните органи няма да застрашават взаимното доверие, което трябва да съществува помежду им, законодателят на Европейския съюз приканва държавите членки да гарантират възможността за предявяване на подходящи съдебни искове.
- 29 В този смисъл при прилагането на член 18, параграф 1 от Директива 2000/31 държавите членки разполагат с особено широко право на преценка по отношение на средствата за правна защита и процедурите, които позволяват да се приемат необходимите мерки.
- 30 Освен това, доколкото в текста на тази разпоредба на редица езици, в това число на испански, английски и френски, последно упоменатите мерки изрично са описани като мерки за прекратяване на „всяко“ предполагаемо нарушение и предотвратяване на „всяко“ по-нататъшно накърняване на съответните интереси, по принцип за целите на прилагането им не бива да се презюмира никакво ограничение на обхвата им. Това тълкуване не намира опровержение в обстоятелството, че на други езици, включително на немски, посочената разпоредба гласи, че въпросните мерки са за прекратяване „на предполагаемо нарушение“ и предотвратяване „на по-нататъшно накърняване на съответните интереси“.
- 31 Член 15, параграф 1 от Директива 2000/31 пък предвижда, че държавите членки не трябва да налагат общо задължение на доставчиците при предоставянето на услугите по членове 12, 13 и 14 да контролират информацията, която пренасят или съхраняват, нито общо задължение да търсят активно факти или обстоятелства за незаконна дейност.
- 32 Именно с оглед на всички тези разпоредби следва да се отговори на въпросите на запитващата юрисдикция.

- 33 На първо място, запитващата юрисдикция по същество поставя въпроса дали член 15, параграф 1 от Директива 2000/31 допуска съд на държава членка да разпорежи на доставчик на хостинг услуги да премахва или да блокира достъпа до съхраняваната от него информация, чието съдържание е дословно идентично на съдържанието на информация, обявена преди това за незаконна.
- 34 В това отношение член 15, параграф 1 наистина забранява на държавите членки да налагат на доставчиците на хостинг услуги общо задължение да контролират информацията, която пренасят или съхраняват, или общо задължение да търсят активно факти или обстоятелства за незаконна дейност, но както следва от съображение 47 от Директивата, тази забрана не се отнася за задълженията за контрол, „които са приложими към конкретен случай“.
- 35 Такъв конкретен случай може в частност да е свързан, както в главното производство, с точно определена информация, която съответният доставчик на хостинг услуги съхранява по молба на даден ползвател на социалната му мрежа и чието съдържание е анализирано и преценено от компетентния съд на държавата членка, който вследствие от тази преценка е обявил информацията за незаконна.
- 36 Като се има предвид, че социалната мрежа улеснява бързото предаване на съхраняваната от доставчика на хостинг услуги информация между различните ползватели на мрежата, налице е реален риск окачествена като незаконна информация впоследствие да бъде възпроизведена и споделена от друг ползвател на мрежата.
- 37 При тези условия, за да е възможно да се издейства от съответния доставчик на хостинг услуги да предотвратява всяко по-нататъшно накърняване на съответните интереси, законосъобразно е компетентният съд да може да задължи този доставчик да блокира достъпа до съхраняваната информация, чието съдържание е дословно идентично на по-рано обявеното за незаконно, или да отстранява тази информация, независимо по чия молба я съхранява. Особено като се има предвид тази дословна идентичност на съответната информация обаче, издаването за целта разпореждане не може да се разглежда като създаващо за доставчика задължение да контролира общо информацията, която съхранява, нито общо задължение да търси активно факти или обстоятелства за незаконна дейност по смисъла на член 15, параграф 1 от Директива 2000/31.
- 38 На второ място, запитващата юрисдикция по същество поставя въпроса дали член 15, параграф 1 от Директива 2000/31 допуска съд на държава членка да разпорежи на доставчик на хостинг услуги да премахва съхраняваната от него информация, чието съдържание е смислово равностойно на съдържанието на информация, обявена преди това за незаконна, или да блокира достъпа до тази информация.
- 39 От данните в акта за преюдициално запитване личи, че с изрази „информация със смислово равностойно съдържание“ запитващата юрисдикция има предвид информация, която предава съобщение, чието съдържание остава по същество непроменено и съответно се отличава съвсем малко от съдържанието, по повод на което е направена констатацията за незаконност.
- 40 В това отношение следва да се подчертае, че незаконността на съдържанието на дадена информация е сама по себе си резултат не от използването на определени думи в определено съчетание, а от това, че съобщението, което въпросното съдържание предава, се квалифицира като незаконно, доколкото представлява, както в случая, клеветнически изявления по отношение на конкретно лице.
- 41 Оттук следва, че за да може действително да постигне тези цели, разпореждането за преустановяване на незаконно действие и за предотвратяване на повторното му извършване и на всяко по-нататъшно накърняване на съответните интереси трябва да може да се отнася и до

информацията, чието съдържание предава по същество същото съобщение, но поради използваните думи или съчетанието помежду им е формулирано малко по-различно в сравнение с информацията, чието съдържание е обявено за незаконно. Всъщност в противен случай, както подчертава запитващата юрисдикция, действието на такова разпореждане би могло лесно да бъде осуетено чрез съхраняването на съобщения, които едва се различават от обявените преди това за незаконни, а това би могло да доведе дотам съответното лице да е принудено да води множество дела, за да изиска преустановяване на увреждащите го деяния.

- 42 В този контекст обаче трябва също така да се припомни, че както следва от член 15, параграф 1 от Директива 2000/31 и както беше припомнено в точка 34 от настоящото решение, съдилищата на държавите членки не бива, от една страна, да издават спрямо доставчиците на хостинг услуги разпореждания, с които биха им наложили задължение да контролират общо информацията, която съхраняват, нито, от друга страна, да ги задължават да търсят активно факти или обстоятелства във връзка с незаконното съдържание.
- 43 В това отношение следва в частност да се отбележи, че както личи от съображение 41 от Директива 2000/31, с приемането ѝ законодателят на Съюза е искал да установи баланс между различните заложи интереси.
- 44 В този смисъл член 15, параграф 1 от Директива 2000/31 предполага, че целта на разпореждания като визираните в член 18, параграф 1 от Директивата във връзка със съображение 41 от нея, която се свежда по-конкретно до това ефективно да се защитят доброто име и честта на дадено лице, не може да се постига чрез налагане на прекомерно задължение на доставчика на хостинг услуги.
- 45 По изложените съображения е важно смислово равностойната информация, посочена в точка 41 от настоящото решение, да включва конкретни данни, надлежно определени от издателя на разпореждането, като името на лицето, засегнато от констатираното преди това нарушение, обстоятелствата, при които е констатирано това нарушение, както и съдържание, смислово равностойно на обявеното за незаконно. Разликите във формулировката на това смислово равностойно съдържание в сравнение с обявеното за незаконно при всички случаи не трябва да са такива, че доставчикът на хостинг услуги да е принуден да преценява самостоятелно това съдържание.
- 46 При тези условия, от една страна, задължение като описаното в точки 41 и 45 от настоящото решение, доколкото се отнася и до информацията със смислово равностойно съдържание, се явява достатъчно ефективно, за да осигури защита на лицето, срещу което са насочени клеветнически изявления. От друга страна, тази защита не се осигурява чрез налагане на прекомерно задължение на доставчика на хостинг услуги, доколкото действията по контрол и търсене, които тя изисква, са така ограничени, че да се отнасят само до информацията, която съдържа указанията в разпореждането данни, а нейното смислово равностойно клеветническо съдържание не задължава доставчика да извършва самостоятелна преценка и той съответно може да използва автоматизирани техники и средства за търсене.
- 47 Така подобно разпореждане не би могло в частност да наложи на доставчика на хостинг услуги задължение да контролира общо информацията, която съхранява, нито общо задължение да търси активно факти или обстоятелства за незаконна дейност по смисъла на член 15, параграф 1 от Директива 2000/31.
- 48 На трето място, въпреки че запитващата юрисдикция не дава обяснения в това отношение в мотивите на акта за преюдициално запитване, от текста на въпросите ѝ към Съда личи, че съмненията ѝ се отнасят и до това дали член 15, параграф 1 от Директива 2000/31 би могъл да не допуска възможността разпореждания като визираните в точки 37 и 46 от настоящото решение да пораждат действие в световен мащаб.

- 49 За да се отговори на този въпрос, трябва да се припомни, че както следва по-конкретно от член 18, параграф 1, Директива 2000/31 не предвижда в това отношение никакво, в частност не и териториално, ограничение на обхвата на мерките, които държавите членки имат право да приемат в съответствие с Директивата.
- 50 Следователно, като се имат предвид и точки 29 и 30 от настоящото решение, Директива 2000/31 допуска въпросните разпоредителни мерки да пораждат действие в световен мащаб.
- 51 От съображения 58 и 60 от Директивата обаче следва, че предвид глобалното измерение на електронната търговия законодателят на Съюза е приел, че е необходимо да се гарантира съгласуваност на правилата на Съюза в тази област с правилата, които са приложими на международно равнище.
- 52 Задача на държавите членки е да следят приеманите от тях мерки с действие в световен мащаб да са надлежно съобразени с последно посочените правила.
- 53 По всички изложени съображения на първия и втория въпрос следва да се отговори, че Директива 2000/31, и конкретно член 15, параграф 1 от нея, трябва да се тълкува в смисъл, че допуска съдилищата на държава членка да могат:
- да разпореждат на доставчик на хостинг услуги да премахва съхраняваната от него информация, чието съдържание е дословно идентично на съдържанието на информация, обявена преди това за незаконна, или да блокира достъпа до тази информация, независимо по чия молба се съхранява тя,
 - да разпореждат на доставчик на хостинг услуги да премахва съхраняваната от него информация, чието съдържание е смислово равностойно на съдържанието на информация, обявена преди това за незаконна, или да блокира достъпа до тази информация, при условие че действията по контрол и търсене на информацията, за която е издадено това разпореждане, са така ограничени, че да се отнасят само до информация, която предава съобщение с по същество непроменено съдържание в сравнение с онова, по повод на което е направена констатацията за незаконност, и която включва указанията в разпореждането данни, и при условие че разликите във формулировката на това смислово равностойно съдържание в сравнение с формулировката на информацията, обявена преди това за незаконна, не биха могли да принудят доставчика на хостинг услугите да преценява самостоятелно това съдържание, и
 - да разпореждат на доставчик на хостинг услуги да премахва посочената в разпореждането информация или да блокира достъпа до нея в целия свят в рамките на релевантното международно право.

По третия въпрос

- 54 Предвид отговора на първия и втория въпрос не е необходимо да се разглежда третият.

По съдебните разноски

- 55 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

Директива 2000/31/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 8 юни 2000 година за някои правни аспекти на услугите на информационното общество, и по-специално на електронната търговия на вътрешния пазар (Директива за електронната търговия), и конкретно член 15, параграф 1 от нея, трябва да се тълкува в смисъл, че допуска съдилищата на държава членка да могат:

- **да разпореждат на доставчик на хостинг услуги да премахва съхраняваната от него информация, чието съдържание е дословно идентично на съдържанието на информация, обявена преди това за незаконна, или да блокира достъпа до тази информация, независимо по чия молба се съхранява тя,**
- **да разпореждат на доставчик на хостинг услуги да премахва съхраняваната от него информация, чието съдържание е смислово равностойно на съдържанието на информация, обявена преди това за незаконна, или да блокира достъпа до тази информация, при условие че действията по контрол и търсене на информацията, за която е издадено това разпореждане, са така ограничени, че да се отнасят само до информация, която предава съобщение с по същество непроменено съдържание в сравнение с онова, по повод на което е направена констатацията за незаконност, и която включва указание в разпореждането данни, и при условие че разликите във формулировката на това смислово равностойно съдържание в сравнение с формулировката на информацията, обявена преди това за незаконна, не биха могли да принудят доставчика на хостинг услуги да преценява самостоятелно това съдържание, и**
- **да разпореждат на доставчик на хостинг услуги да премахва посочената в разпореждането информация или да блокира достъпа до нея в целия свят в рамките на релевантното международно право.**

Подписи